

megjelent állításokra”. Utasították őket, hogy a következő magyarázatot adják:

Hazai munkapiac helyzetére és háborúban való teljes részvételére való tekintettel kormány munkások németországi kontingensét felemelni nem tudta, de német kívánságnak zsidók rendelkezésre bocsátásával kívánt eleget tenni. E megegyezés alapján küldetnek ki zsidók németországi munkára. Mivel tapasztalat azt mutatta, hogy zsidók munkakészsége idegenben kisebb, ha családjuktól el vannak vágva, családtagjaik is velük küldettek.³²

Ez a távirat az egyetlen rendelkezésünkre álló hivatalos dokumentum, mely arra vall, hogy a zsidók deportálására a németek és a magyarok közt kötött *egyezmény* keretében került sor.³³

Június 28-án a minisztertanács újra összeült, hogy kövesse a koronatanács irányvonalát, és döntsön a kormányzó javaslatairól. Jungerth-Arnóthy ismertette a június 26-i figyelmeztető amerikai jegyzéket (melyet Maximilian Jäger, Svájc budapesti követe útján juttattak el) és a Vatikántól érkezett petíciót. Kitért továbbá a Svéd Vöröskereszt 300–400 zsidó érdekében tett javaslatára, a svájciak javaslatára, hogy lebonyolítják mintegy 7000 zsidó Palesztinába való kivándorlását, valamint az Amerikai Háborús Menekültügyi Hivatal (War Refugee Board) ajánlatára, hogy segítséget nyújtanak a gettókból és táborokból lévő zsidóknak. A külügyminisztérium nevében szólva Jungerth-Arnóthy javasolta, hogy a kormány elvben fogadja el a külföldi javaslatokat, és szemrehányást tett a kormánynak, amiért a zsidókérdést túlzott sietséggel próbálják megoldani Magyarországon. Rámutatott, hogy jóllehet Szlovákiát, Romániát és Bulgáriát a németek már 1939-ben, 1940-ben, illetve 1941-ben megszállták, ezekben az országokban még mindig viszonylag nagyszámú zsidó maradt: Szlovákiában 18–20 000, Romániában 250–300 000, Bulgáriában 40 000.

Imrédy, Jaross, Jurcsák és Reményi-Schneller ellenkezése dacára a minisztertanács elfogadta a külügyminisztériumnak a svéd és a svájci kivándorlási tervekkel kapcsolatos javaslatát, de elutasította az Amerikai Háborús Menekültügyi Bizottság ajánlatát.³⁴ A minisztertanács azonban, akárcsak egy nappal korábban a koronatanács, nem intézkedett a deportálásokról leállításáról.

Ugyanezen a napon – a minisztertanács határozataival összhangban – Sztójay személyesen adott át egy jegyzéket Veesenmayernek, amely a svéd és a svájci ajánlatok részleteit tartalmazta; Sztójay tisztában volt vele, hogy a magyarok minden jó szándékuk ellenére sem tudnák teljesíteni vállalt kötelezettségüket a németek együttműködése nélkül. A június 27-i keltezésű jegyzék (322 res. pol. 1944) összefoglalja a magyar kormány ál-